

## เทศน์เช้า วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมๆ นะ ฟังธรรมคือสัจธรรม

ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ

นักวิทยาศาสตร์ มนุษย์ทั้งหลายพยายามพิสูจน์ พยายามค้นคว้าวิจัยวิเคราะห์ กระแสลม อากาศ เพื่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ไง ธรรมะเป็นธรรมชาติ นี่ธรรมะเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติมันเป็นเรื่องจะเป็นความจริงอยู่แล้ว ธรรมะมีอยู่แล้ว

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างบุญญาธิการมาหาศาล เป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระปัจเจกพุทธเจ้าเท่านั้นที่ตรัสรู้เองโดยชอบ ตรัสรู้เอง

เราสาวกสาวกะ ผู้ที่ได้ยินได้ฟัง ได้ยินได้ฟัง มีครูบาอาจารย์คอยให้กำลังใจ มีครูบาอาจารย์คอยชี้แนะ มีครูบาอาจารย์คอยบอก พวกเรายังนอนใจ พวกเรายังนอนใจนะ เราไม่ชวนชวนในเรื่องชีวิตของเรา

ชีวิตของเรา เห็นไหม เวลาคนกินอาหาร อาหารที่หยาบมันก็เป็นเรื่องหนึ่ง อาหารปานกลางก็เรื่องหนึ่ง อาหารที่ละเอียดอ่อน ใครๆ ก็อยากจะกินอาหารอย่างนั้น

หัวใจก็เหมือนกัน หัวใจเวลามันทุกข์มันยาก เวลามันทุกข์มันยาก มันแบกรับภาระความทุกข์ความยากในหัวใจ ใจ เวลามันสบายใจๆ อากาศดี แดด! ปลอดโปร่งโล่งใจใจ แต่มันก็มีอวิชชาอยู่ในใจนั้น แต่หัวใจได้สัมผัส สัมผัสสัมผัสสมาธิ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

ลัทธิศาสนาอื่นนะ เขาสอนให้อ่อนหวาน ให้ขอเอา ให้พระเจ้าบันดาลให้ แต่ธรรมะของ  
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีใจ ถ้าเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วมัน  
ไม่มีมาอย่างไรง มันไม่มีที่มาที่ไปใช่ไหม มันมีที่มาที่ไปง มันมีที่มาที่ไป

เวลาหลวงตาท่านสอนง คนไม่มีอำนาจวาสนาไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ

พระพุทธรูปศาสนา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานง แต่มันยากตรงนี้ ยากตรงที่จะทำให้คนคน  
หนึ่งตื่นขึ้นมาง ถ้าคนคนหนึ่งตื่นขึ้นมาคือหัวใจมันตื่นขึ้นมาง ถ้าหัวใจไม่ตื่น มันหลับไหล เห็น  
ไหม

เวลาเราจะช่วยคน คนที่มันสลบเหมือดอยู่ เราช่วยมันไม่ได้หรอก มันต้องให้มันฟื้นขึ้น  
มาถึงจะช่วยเหลือมันได้ เป็นอะไร มาจากไหน เป็นอุบัติเหตุเพราะอะไร เห็นไหม เราต้องให้เขา  
ตื่นขึ้นมา เขาจะได้บอกอาการของเขา เราจะได้ช่วยเหลือเขาได้

ไฉนก็เหมือนกัน หัวใจของเราๆ ง หัวใจของเราถ้ามันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยากทุก  
คนนะ มันทุกข์มันยาก ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง เวลานอนอยู่ในครรภ์มารดา ๙ เดือน  
ผ่านช่องคลอดออกมา เวลาผ่านช่องคลอดออกมา ตายตั้งแต่เด็กก็มี ตายตั้งแต่เป็นวัยรุ่นก็มี  
ตายตั้งแต่ชราภาพก็มี เวลามันตายไป เห็นไหม ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปริณิพพาน “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขาร  
ด้วยความไม่ประมาทเถิด ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

ไม่ให้ประมาทในชีวิตง ไม่ให้ประมาทในชีวิต ชีวิตที่ได้มา ได้มาด้วยบุญกุศล นี่เป็น  
อริยทรัพย์ ชีวิตมนุษย์นี่เป็นอริยทรัพย์ เราได้สิ่งที่มีค่าที่สุดมา สิ่งที่มีค่าที่สุดมา แล้วเกิดมา เกิด  
มาพ่อแม่ก็อบรมบ่มเพาะเลี้ยงดูมา เวลาโตขึ้นมามันอยู่ที่จิตนิสัย อยู่กับการคัดเลือกง อาหาร  
อย่างหยาบ อาหารอย่างกลาง อาหารอย่างละเอียด อยู่กับโลกก็อยู่กับโลกเขา ถ้าอยู่กับโลกเขา  
คนที่มีอำนาจวาสนานะ มันคิดอีกทางหนึ่ง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย  
นั่นนะ เราจะไมเกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันมีผังตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย แล้ว  
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็รื้อค้นค้นหานี้ง

ว่าธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รื้อค้นบุพเพนิวาสานุสติญาณ มนุษย์เกิดมาจากไหน จตุปปาทญาณ ตายแล้วไปไหน อาสวกขย ญาณทำลายอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาทำลายอวิชชาในใจของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิมุตติสุข วิมุตติสุขมันเหนือโลก เหนือวิภวัญะ วิภวัญะ นี่เหนือ ธรรมชาติ

ธรรมชาติดีก็เป็นธรรมชาติส่วนหนึ่ง ธรรมะเป็นธรรมชาติดีมันก็เป็นสัจจะเป็นความจริง อันหนึ่ง แต่ผู้ที่ไม่รู้ธรรมชาติแล้ววางธรรมชาติไว้ตามความเป็นจริงนะ ธรรมชาติดีมันก็เป็นวิภวัญะ มันแปรสภาพของมันอยู่อย่างนี้ แล้วผู้รู้ ผู้ที่เห็นนะ

จิตใจก็เหมือนกัน เวลาภพเวลาชาติ เวลาเกิดมาภพชาติหนึ่ง เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ นะ เวลามันเสวยอารมณ์นั้นกับภพชาติหนึ่ง แล้วภพชาติแล้วภพชาติเล่า แล้วถ้าภพที่ดีและภพที่ เลวละ แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไปจิตมันสงบแล้วละ ยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้หรือไม่

ถ้าเรายกขึ้นสู่วิปัสสนา เวลามันใช้ภาวนามยปัญญา มันถึงจะเห็นคุณค่าของศาสนา

คุณค่าของศาสนา เราก็คิดกันด้วยสมอง คิดกันด้วยวิเคราะห์วิจัยอยู่นี้ องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอย่างนี้ เราก็วิเคราะห์วิจัย มันก็รสชาติอย่างนี้

เวลามันเป็นสมาธิขึ้นมา สุขขึ้นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี จิตสงบ จิตที่มันเหนือโลกเหนือ สงสารนะ มันทำความสงบของใจได้เหมือนมีเกาะมีดอน เหมือนมีบ้านมีเรือนที่อยู่อาศัย

ถ้าธรรมะเป็นธรรมชาติ ก็ดูสิ เวลาลมพัดไปไม่มันก็ปลิวไป ฝุ่นมันก็ปลิวไปไ้ เราก็ ปล่อยอารมณ์เราไปอย่างนั้นใช่ไหม ให้มันปลิวของมันไปโดยธรรมชาติของมันไ้ แต่เวลามัน สงบขึ้นมามันไม่ปลิวไปกับเขา ลมพัดก็พัดไปสิ เราอยู่ของเรานะ เวลามันจะเย็นจะร้อน เราไม่ หวั่นไหวไปกับเขา นี่มันเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง แล้วธรรมชาติอันนั้นะยกขึ้นวิปัสสนา นี่ปฏิสนธิ จิตๆ

เวลาวิทยาศาสตร์เขายังพิสูจน์กันอยู่ ชีวิตมาจากไหน มาจากไข่ มาจากสเปิร์มพ่อแม่ มันผสมพันธุ์ เวลาจิตที่จิตลงละ

เวลาเกิดจากพ่อจากแม่ พันธุกรรมเกิดจากพ่อจากแม่ทั้งสิ้น แต่เวรกรรมไม่ใช่ เวรกรรม อภิชิตบุตร บุตรที่ดีกว่าพอกว่าแม่ อย่างเช่นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเจ้าสุทโธทนะนะ เป็นพ่อ พระนางสิริมหามายาเป็นแม่ นี่เกิดจากพ่อจากแม่ทั้งสิ้น

โลกของมนุษย์ กำเนิด ๔ อาหาร ๔ กำเนิด ๔ ในครรภ์ ในไข่ น้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ กำเนิด ๔ แล้วจิตวิญญาณที่มันจะแสวงหาที่เกิดอีกมายมหาศาลเลย แล้วเวลาเป็นจิตวิญญาณ ถ้าเป็นสัมภเวสีทุกชีวิต ทุกชีวิตอยู่ข้างทางนั้นนะ แล้วถ้าเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ในสวรรค์ก็ยังมีสถานะที่แตกต่างกัน เพราะบุญไม่เท่ากัน ในภพในชาติเดียวกันนั้นนะ แต่บุญกุศลมันไม่เท่ากัน ถ้าบุญกุศลมันเท่ากันนะ ทิพย์สมบัติมันมหัศจรรย์กว่า เวลาปานกลาง กระดับนั้น ถ้ามันหยาบกว่า แต่อยู่ภพชาติเดียวกัน ภพชาติเดียวกันมันเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติที่ว่าเป็นนี้ไง

เวลาเราศึกษาธรรมชาติ แหม! มันยิ่งใหญ่ แต่มันรกสวรรค์ไม่มี ไม่รู้จัก มันไม่มี

กาแล็กซีมีไหม จักรวาลมีไหม มีทั้งนั้นนะ มันมีโดยวิทยาศาสตร์ไง แต่เวลาภพชาติมันมี ด้วยวิธีการใด ถ้ามันไม่มีไง เวลาพระโสดาบันอีก ๗ ชาติ เวลาสกิทาคามี อนาคามีไม่เกิดอีก มันไม่เกิดอย่างไร มันต้องมีที่มาที่ไปสิ ถ้ามันไม่เหตุขบไส มันไม่เหตุขบตัน มันจะไปได้อย่างไร ถ้ามันมีเหตุอยู่มันไปหมดละ แล้วถ้ามันไป ไปอย่างไร ถ้าเป็นพระอรหันต์ถ้ารู้ไม่จบมันจะเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร ถ้ามันรู้ไม่จบ วัฏฏะ รู้ไม่จบมันก็ติดข้องไง ถ้าสงสัย สงสัยเป็นได้อย่างไร นี่มันเป็นไปไม่ได้

พระพุทธศาสนาไง ฉะนั้น เราเป็นชาวพุทธ เรามีอำนาจวาสนา เราได้นับถือพระพุทธศาสนา ถ้าพระพุทธศาสนา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ ใจเทวดา อินทร์ พรหมสำเร็จมหาศาล แล้วเวลาคนทุกข์คนเข็ญใจท่านสอนให้เสียสละ เราไม่มีแล้วจะเอาอะไรไปเสียสละ

ชิตังเม ชิตังเมนั้นนะ เวลาเสียสละอะไร พอมันเสียสละ เพราะมันความตระหนี่ถี่เหนียว มันเป็นวัตถุ วัตถุมันแปรสภาพของมันไป สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง มันแปรสภาพ มันไม่มีอะไรคงที่แล้วเป็นของเราตายตัวหรอก มันต้องแปรสภาพของมันไป แต่ใครไปถือสิทธิ์ล่ะ ใครไปถือสิทธิ์ๆ สิทธิในหัวใจนั้นนะ

สิ่งที่ว่านี้เป็นอนิจจัง เวลาเป็นอนิจจังขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนุบุพพิกา ให้เขาเสียสละ ถ้าเขาไม่เสียสละนะ มันปิดกันหัวใจไป

เราเข้าห้องแล้วปิดมิดไว้เลย ไม่รับรู้อะไรเลย นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราเปิดห้องเราเห็นหมดเลย หัวใจถ้ามันปิด ปิดด้วยอะไร ปิดด้วยของกุฏๆ นี่ไง ปิดด้วยกุญแจ กุญแจเยี่ยม กุญแจใหญ่ไง มันปิดหมดนะ

แต่ถ้าเราเสียสละ เราทำทานของเรา ทำทานของเรา เห็นสังคม สังคมที่มันสูงมันต่ำ สังคมที่มันทุกข์มันยาก เรามีน้ำใจต่อเขาหรือไม่ ถ้าเรามีน้ำใจต่อเขา เราก็จะได้รู้เหตุรู้ผลว่าทำไมมันเป็นอย่างนั้น นี่ถ้าใจมันเปิด พอใจมันเปิดขึ้นมามันจิตเป็นสาธารณะ ทาน

ศีล ศีลขึ้นมานะ เราอยู่แล้วเรามีเมตตาหรือไม่ ถือศีล ๕ ต้นไม้มันก็ถือศีล ๕ ต้นไม้ไม่ทำอะไรผิดเลย

มีศีลมันต้องมีธรรม ถ้าไม่มีศีลเลยมันไม่มีวัชรบขอบเขต ถ้าไม่มีวัชรบขอบเขต เราไม่รู้อะไรถูกอะไรผิด ทุกคนบอกฉันเป็นคนดีหมดเลย ฉันเป็นคนดีหมดเลย แล้ววัดกันที่ไหน

ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ถ้าดีชั่ว อันนี้เป็นเครื่องวัด แล้วถ้าเครื่องวัดแล้ว ถ้าดีและชั่วแล้วมันก็ยังทุกข์ยังยากไป

เวลาทำความสงบของใจเข้ามา ศีล สมาธิ ทำความสงบของใจเข้ามาๆ ถ้าใจสงบนะ คนที่เข้มแข็งนะ มันจะชั่วช้าสามานย์ขนาดไหนมันก็ทำสมาธิได้นะ พอมันทำสมาธิได้ เพราะมันไม่มีศีลไป เพราะไม่มีศีลขึ้นมา โดยปกติเราก็ระรานเขาอยู่แล้ว เรามีสมาธิขึ้นมา พอจิตมันสงบกำหนดดูนั่นดูนี่ มันก็เป็นมิจา สมาธินะ สมาธิเป็นมิจา สมาธิเป็นไสยศาสตร์ ในทางที่เขาว่ามนต์ขาว มนต์ดำ สมาธิขาว สมาธิดำ ใจขาวดำนั้น

สมาธิเป็นสมาธิ ไม่มีขาว ไม่มีดำ แต่ใจเจตนาต่างหาก กิเลสต่างหากมันทำให้ขาวให้ดำ

ถ้ามีศีล ถ้ามีศีล ๕ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ถ้ามันมีศีล ศีล สมาธิ ถ้ามีศีล ปาณาติปาตาฯ เราไม่ทำลายใคร ไม่ทำร้ายใคร เราไม่เบียดเบียนใคร เราไม่เบียดเบียนใครอยู่แล้ว มันยังมีเมตตาอีก

โอ้โฮ! คนที่ทำสมาธิได้ คนที่ไปวัดไปวาที่ดั่งามที่เราไปมีความสุข เราก็อยากชวนพ่อ  
ชวนแม่ ชวนพี่ ชวนน้องเราไปทั้งนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน พอมันมีความสุข เฮอะ! แล้วของมันไปหาที่ไหน มันอยู่ในตัวเรานี่ ของที่  
เราหา

เราเกิดมาเป็นมนุษย์มันต้องมีหน้าที่การงาน เป็นปัจจัยเครื่องอาศัย ปากกัดตีนถีบหา  
มาเพื่อเลี้ยงชีพๆ เลี้ยงชีพก็เลี้ยงชีวิตนี้ไว้ไง แล้วเลี้ยงชีพถ้ามันมีสติปัญญา อาหารอย่างกลาง  
อาหารอย่างหยาบ อาหารอย่างละเอียด มันจะเลี้ยงชีพจากภายในใจ

เวลาหลวงตาท่านสอน ใจคนที่ว่าทุกข์ว่ายากนะ ถ้ายังไม่ได้ภาวนาอย่าเพิ่งพูด

ทำหน้าที่การงานขนาดไหน เหนื่อยก็พัก ทำหน้าที่การงาน ถ้าทำไม่เสร็จ คนอื่นก็ช่วยทำ  
ได้ แต่หัวใจของตนไม่มีใครทำให้ได้

เวลาพระโสณะเดินจนฝ่าเท้าแตก สูดหายใจแล้วกลับไปก็ทำ อะไรก็ทำ เพราะอะไร เพราะ  
มันเข้าด้ายเข้าเข็ม

คนที่ภาวนานะ แล้วมันเข้าด้ายเข้าเข็ม มันจวนเจียนจะได้ จวนเจียนจะไม่ได้นะ มัน  
ทุ่มเทเต็มที่ ความเพียรของพระกรรมฐานนะ

ไอ้ที่ว่า ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี ทำกันอย่างไร นั่งสมาธิทั้งวันทั้งคืนทำได้อย่างไร

มันทำได้ต่อเมื่อมันเข้าด้ายเข้าเข็ม

คนเรานะ เวลามันทุกข์มันยาก มันได้ความสุขขึ้นมาบ้าง มันเลยเห็นโทษไง อ้อ! เพราะ  
เราทำอย่างนี้มันถึงได้ทุกข์ แล้วถ้ามันทุกข์อย่างนี้ เรายังหลงใหลอยู่กับมัน เราจะต้องทุกข์  
ซ้ำซากต่อไป พอเราทำความสงบของใจเข้ามา อ้อ! ไอ้เนี่ยมันเป็นความสุข แล้วความสุขมันสุข  
ไม่ใช่คนนั้นว่าคนนี้ว่า โลกธรรม ๘ มีคนสรรเสริญนินทา ไม่ใช่

ความสุขเพราะเราปล่อยวางทิฐิมานะในหัวใจของเราได้

ใครจะว่า ใครจะติ ใครจะเตียน มันมีอยู่ทั่วโลก มันเป็นของมัน เพราะมันเป็นมุมมองของเขา มันเป็นไปได้ที่คนอื่นจะทำความทุกข์ให้เรา แต่เพราะเราขาดสติ แต่เพราะเรายังโง่อยู่ไง เราก็ไปเก็บเอาสิ่งที่เขาติฉินนินทามาแบกรับภาระ มาวิเคราะห์วิจัยว่า เออ! เราผิดหรือเราถูก เราดีหรือเราชั่ว ไร้สาระ ใช้นั่นมันเป็นโลกธรรม ๘

เห็นไหม เวลามันสงบขึ้นมามันก็มีความสุขของมัน ถ้ามีความสุขของมัน ใครบอก เวลาเราประพฤติปฏิบัติในพระพุทธศาสนาไง ปัจจุบันตั้ง สันติปฏิริโกใจ ถ้ามันทำความจริงของมันขึ้นมา ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมามันคึดมันแยก

โดยสามัญสำนึก คนเรานะ ถ้ามันเป็นสุภาพบุรุษ มันต้องรู้จักผิดชอบชั่วดี ผิดกับถูก ผิดกับถูกมันต้องรู้ แล้วรู้แล้ว ผิดแล้วไม่ทำ มันสร้างเวรสร้างกรรมทั้งสิ้น ถ้าถูก ถูกแล้วทำ

ทำแล้ว ทำถูกทำดีทุกคนจะปรับทุกข์ “ทำดีไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี”

แล้วทำดีจะไปให้ใครว่าเราดีละ ทำดีจะให้ใครให้คะแนนละ ทำดีก็ทำดีของเรา ทำดีต้องเกี่ยวกับใครละ ทำดีก็เป็นความดีของเรา แต่เราทำของเราไปเรื่อย ๆ ทำของเราจนเป็นจิตเป็นนิสัย พระกรรมฐานเขาถึงสอนนิสัยๆ ใจ

ถ้านิสัยของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น นิสัยของครูบาอาจารย์ของเราท่านประหยัดมัยยัสสั ท่านอ่อนน้อมถ่อมตนใจ ท่านยิ่งใหญ่ขนาดไหนนะ ท่านทำตัวของท่านเป็นพระธรรมดา พระที่ยิ่งใหญ่คือพระธรรมดา เข้าออกบิณฑบาต มีเวลาก็เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เพราะอะไร เพราะเป็นวิहारธรรม

ไม่มีหรอก ในสามโลกธาตุไม่มีอะไรมหัศจรรย์เลย ไม่มีอะไรมีค่าเลย ไม่มีอะไรมีค่าเลยนะ ธรรมะเป็นธรรมชาติไง ก็มันแปรสภาพของมันไปไง มันเปลี่ยนแปลงของมันไปไง แล้วมันมีอะไรละ

หัวใจเราต่างหาก หัวใจของเราต่างหาก เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาขึ้นมาเพื่อวิहारธรรม สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แล้วจิตที่มีคุณธรรมในหัวใจ อัดตสมบัตติ สมบัติที่แท้

เวลาชาวพุทธเราทำบุญกุศลแล้วอุทิศส่วนกุศลๆ กลัวแต่ว่าพ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราจะไม่มีอยู่มีใช้ เราอุทิศส่วนกุศลไปให้

แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ ไ้พวกที่มันคิดเป็นธุรกิจ มันก็เอาส่วนนี้มาล่อมาลวงว่าพ่อแม่เป็นอย่างนั้น พ่อแม่เป็นอย่างนี้ เราต้องไปแก้กรรมๆ

แต่โดยสัจจะโดยความจริง สายบุญสายกรรม ใครบ้างไม่คิดถึงพ่อถึงแม่ของตน ความคิดถึงพ่อถึงแม่ของตน เวลาทำบุญกุศลเราระลึกถึงพ่อถึงแม่ของเรา มันดีงามหรือมันไม่ดีงาม มันดีงามทั้งสิ้น

เราอุทิศส่วนกุศลนะ เจ้ากรรมนายเวร สิ่งที่ได้มีบุญมีคุณต่อเรา เราระลึกได้ เราเป็นคนดี เรามีกตัญญูกตเวที คนใดเคยได้โอบอุ้มเชิดชูค้ำจุนเรามา ผู้นี้คือผู้มีพระคุณ ถ้าเครื่องหมายของคนดี ผู้มีพระคุณ เราได้ทำคุณงามความดีมาสิ่งใด เราได้ทำบุญกุศล เราเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา เราอยากอุทิศส่วนกุศลให้เขาได้รับความร่มเย็นเป็นสุข ให้เขาได้อบอุ่นหัวใจ อย่างเช่นหนาวอย่างนี้ เขาก็มีที่หลบที่พึ่ง เขามีเครื่องนุ่งห่มให้เขามีความอบอุ่นของเขาบ้าง เราทำเพื่อบุญกุศล เพื่อคุณงามความดี ทำไมเราจะทำไม่ได้

นี่อุทิศส่วนกุศลๆ นะ

เขาบอกว่าไม่ได้ๆ

แต่ถ้าคิดโกรธแค้นกัน คิดจะเอาเป็นเอาตาย ได้ใช้ไหม เวลาคิดโกรธแค้น คิดเจ็บช้ำน้ำใจอย่างนั้นได้ใช้ไหม

เราคิดเรื่องดีๆ มันจะเสียหายตรงไหน ไ้ได้ไม่ได้นะผลของวิญญูะ นี่ไง ธรรมชาติๆ ใจธรรมชาติ ถ้าเราเป็นประเทศด้อยพัฒนา เราจะสร้างจรวด เราจะไปอวกาศ ยิ่งขึ้นไประเบิดกลางอากาศทั้งสิ้น นี่ไง ประเทศที่ด้อยพัฒนา เทคโนโลยีเราไม่ถึง ประเทศที่เขาพัฒนาแล้ว เขายิงจรวดออกไป เขาจะไปดาวอังคารนู่นนะ

นี่ก็เหมือนกัน เราอุทิศส่วนกุศลไป อุทิศส่วนกุศลไป เรายิงจรวดออกไปดาวอังคารนู่นนะ ถ้าเขามีสายบุญสายกรรม เขามีน้ำใจต่อกัน มันเป็นความผูกพัน แต่ที่ว่าจะได้หรือไม่ได้ ประเทศด้อยพัฒนายิงจรวด จรวดไประเบิดหมดนะ ยิ่งได้แต่ลูกหมู ยิ่งได้แต่บั้งไฟ ยิ่งจรวดอย่างเขาไม่ได้หรอก แต่ถ้าเขายิงจรวดได้ เขายิงจรวดได้เขาก็มีวิชาการของเขา เขาก็ทำงานของเขา

ถ้าเราอุทิศส่วนกุศล เราก็อุทิศของเราไป แล้วถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เห็นไหม เวลาในพระไตรปิฎกท่านให้เชื่อในนรกในสวรรค์ ในพระไตรปิฎกไปเปิดอ่านได้หมดนะ ถ้ามันไม่มีอยู่ก็ไม่เสียหาย เพราะเราได้ทำคุณงามความดีแล้ว ถ้ามันมีอยู่ เราก็ได้ประโยชน์ไง แล้วถ้าเวลามันตายไป ถ้ามันไม่มีล่ะ

ในพระไตรปิฎก เพราะเรื่องนี้ กษัตริย์ในสมัยพุทธกาลไม่เชื่อเรื่องนี้ไง จับนักโทษมาฆ่านะ นักโทษประหาร เอ็งไปไหนแล้วกลับมาบอกด้วยนะว่านรกหรือสวรรค์ เอาแก้วครอบไว้ๆ สุดท้ายแล้วนะ เจอครูบาอาจารย์ที่ดีไง เขาถามว่า ผมก็ไม่เชื่อนรกสวรรค์มีอยู่จริงหรอก เอานักโทษมาฆามากมายมหาศาลไม่เคยกลับมาบอกเลย

เวลาครูบาอาจารย์เขาบอกนะ ถ้าคนเขาไปสวรรค์นะ ไปสิ่งที่ดีงามแล้ว สิ่งนี้นี่มันเป็นทีกลีณตัวของมนุษย์ กลีณตัวของโลก เขาไม่ต้องการหรอก ไอ้คนที่ไปนรกนะ เวลามันไปมันตกในหลุมมูตรหลุมคูถ มันก็ขึ้นมาไม่ได้หรอก มันไม่ใช่ว่าไปแล้วจะให้เขามาบอกด้วยความเชื่อของตนไง

แก้ทิฏฐิเขาได้แล้วนะ พอทิฏฐิเขาแก้ได้จนเขาเชื่อเรื่องนรกเรื่องสวรรค์นะ ให้เขาบอกสิว่านรกสวรรค์เป็นอย่างไร เขาบอกพูดไม่ได้หรอก มันเสียสถานะ เขาเป็นกษัตริย์

มันเชื่อแล้วมันยังไม่กล้าพูดนะ นี่สถานะของโลกไง เราเป็นนักวิทยาศาสตร์ เราเป็นปัญญาชน เราไม่เชื่อเรื่องภพเรื่องชาติ เราไม่เชื่อเรื่องนรกสวรรค์ ไม่เชื่อ

ไม่เชื่อก็เรื่องของมึง ไม่เชื่อก็เป็นจิตของเขาไง มันเป็นสิทธิของเขา มันเป็นเรื่องของของเขา แล้วมันจะให้ผลกับจิตใจของเขา

แต่คนที่จิตใจที่ดีงามเขาคิดแต่เรื่องดีงาม เขาคิดแต่สิ่งดีงามนะ เห็นไหม คนเราเป็นสุภาพบุรุษต้องรู้จักผิดชอบชั่วดี เขาคิดแต่สิ่งที่ดีงาม หัวใจเขาเบิกบาน หัวใจเขาเหมือนปุยพุ่ม หัวใจเขายิ่งใหญ่ นี่หัวใจของเรา พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้ แล้วเวลาวิปัสสนาไป ภาวนาไป มันจะมหัศจรรย์กว่านี้ร้อยเท่า เป็นบุคคล ๔ คู่ มันเป็นขั้นตอนของมันที่เป็นสัจจะเป็นความจริง เป็นสัจจะเป็นความจริงแล้วมันจะเป็นความจริงในหัวใจของเรา

ถ้าเรารักษา ตั้งสติไว้ หายใจเข้านี้พุท หายใจออกนี้โกธ ไม่ต้องไปวุ่นวายกับเรื่องโลก  
วุ่นวายตอนทำหน้าที่การงาน เสร็จงานแล้ววางไว้ หัวใจยิ่งใหญ่กว่า หัวใจสำคัญกว่า ภู  
พยายามรักษาหัวใจของกูไว้ แล้วถ้าไปทำงานก็กลับไปทำ ถึงเวลาเราก็ทำหน้าที่การงานของเรา  
ถึงเวลาแล้วเราก็ต้องเพื่อให้หัวใจของเราด้วย รักษาหัวใจของเรา สัจจะความจริงในใจดวงนี้  
เอวัง